

Дума про Марусю Богуславку

Маруся Чурай

Що на Чорному морі,
На камені біленькому,
Там стояла темниця кам'яная.
Що у тій-то темниці пробувало сімсот
козаків,
Бідних невольників.
То вони тридцять літ у неволі пробувають,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі
не видають.
То до їх дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Приходжає,
Словами промовляє:
«Гей, козаки,
Ви, біднії невольники!
Угадайте, що в нашій землі християнській за
день
тепера?»

Що тоді бідні невольники зачували,
Дівку-бранку,
Марусю, попівну Богуславку,
По річах познавали,
Словами промовляли:
«Гей, дівко-бранко,
Марусю, попівно Богуславко!
Почім ми можем знати,
Що в нашій землі християнській за день

тепера?

Що тридцять літ у неволі пробуваєм,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі
не видаєм,

То ми не можемо знати,

Що в нашій землі християнській за день
тепера».

Тоді дівка-бранка,

Маруся, попівна Богуславка,

Тее зачуває,

До козаків словами промовляє:

«Ой, козаки,

Ви, біднії невольники!

Що сьогодні у нашій землі християнській
великодняя
субота,

А завтра святий празник, роковий день
великдень».

То тоді ті козаки тее зачували,

Білим лицем до сирої землі припадали,

Дівку бранку,

Марусю, попівну Богуславку,

Кляли-проклинали:

«Та бодай ти, дівко-бранко,

Марусю, попівно Богуславко,

Щастя й долі собі не мала, Я

Як ти нам святий празник, роковий день
великдень

сказала!»

То тоді дівка-бранка,

Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачувала.
Словами промовляла:
«Ой, козаки,
Ви, біднії невольникиі
Та не лайте мене, не проклиняйте,
Бо як буде наш пан турецький до мечеті
від'їжджати,
То буде мені, дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати;
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх, бідних невольників, на волю
випускати».
То на святий празник, роковий день
великдень,
Став пан турецький до мечеті від'їжджати,
Став дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати.
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Добре дбає, —
До темниці приходжає,
Темницю відмикає,
Всіх козаків,
Бідних невольників,
На волю випускає
І словами промовляє:

«Ой, козаки,
Ви, біднії невольники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городи християнські утікайте,
Тільки, прошу я вас, одного города
Богуслава
не минайте,
Моєму батьку й матері знати давайте:
Та нехай мій батько добре дбає,
Грунтів, великих маєтків нехай не збуває,
Великих скарбів не збирає,
Та нехай мене, дівки-бранки,
Марусі, попівни Богуславки,
З неволі не викупає,
Бо вже я потурчилась, побусурменилась
Для роскоші турецької,
Для лакомства нещасного!»
Ой визволи, може, нас, всіх бідних
невольників
З тяжкої неволі,
З віри бусурменської,
На ясні зорі,
На тихі води,
У край веселий,
У мир хрещений!
Вислухай, боже, у просьбах щирих,
У нещасних молитвах
Нас, бідних невольників!